170

הברי ולב הי הדב המיני להבר ישנה היא באין מתאבלים של הברי ישנאתי בספר איראת הברי יש באין מתאבלים של הברי יש באין מתאבלים של הברי כב כי מפני בסברי לבס להיו בן ש"ב והאחרונים כתבו והמנסג איראים בשל בדרבה מקומות של להתאבל על בן ראשון שמת ואפי' כלו יהדביו ואפי' לא יהים בכור מנסג עשות הוא לפי שהם קדושים לשם בכל גלולות קטלוני"א מתאבלין עליו אפי' בבכור א] כל זמן שעברו עליו ליו הבל גלולות קטלוני"א מתאבלין עליו אדוק הדין וכן הדין לעשות עכ"ל הם' יום שיצא מכלל נפל ואומרין עליו אדוק הדין וכן הדין לעשות עכ"ל הם' הכי מה של הבל הבל אני לא ראיתי מעולם רב נחשון ז"ל בם' תורת האדם בענין ההספד אבל אני לא ראיתי מעולם ימי שנסג כן בברללונה בפני רבותי ולא בשאר מקומות:

צו עוד נסתפק לך אם בזמן בית המקדש שהיו מקדשין את החדש על פי הראיה היו ממתינין בחודש אייר וסיון לעדים כי יום ר"ח סיון בודאי לא יזוז ממקומו ואם העדים לא ראו הלכנה כיום ההוא בודאי ר"ח הוא והקרבן והשיר היה נעשה וא"כ לא היו צריכין לעדים ולהוסיף לא יוכלו כי הימים ספורים הם א"כ נשאר לדעת אם היו

: ממתינין לעדים או לאו כי אין תועלת בהם ע"כ דבריך תשובה אף לחחר חורבן הכיח היו מקדשין ע"פ הרחיה כדתנן בפ' בתרא דר"ם (ל:) משחרב ביסמ"ק החקין ריב"ז מקבלין עדות החדש כל סיום וגם בימי התנחים האחרונים כדאמרי' בפ' אם אינן מכירין (כה.) דאמר ליה רבי לר"ח זיל לעין עב וקדשיה וגם בימי האמוראים כ"ז שהיו סמוכין בארץ כדאיתא בשלהי פ"ק (כא.) דר' חייא בר אבא שסים תלמידו של ר' יוהגן כדאיקלע לססוא אתרא דמעו שלוחו ניסן ולה מעו שלוחי חשרי ועבדי חד יומה כוה וחייבו בר נגרי וגם אחרי כן כמו שנזכר שם ובמקומות אחרים שכל זמן שהיו סמוכין בארך ישראל לריכין החדשים להתקדש ע"פ ב"ד מומחין כדתניא בנדרים פ' נערה (עח:) מועדי ה' לריכין קדום ב"ד ואין שבת בראשית לריכה קדום ב"ד מועדי ה' לריכין מומחין ואין פר' נדרים לריכה מומחין אלא אפי' בשלשה סדיוטות אלא בזמן ביסמ"ק סעדים שראו את סחדש מחללין את סשבת בכל סחדשים כדי שיבואו למקום סועד להעיד בפני ב"ד מפני קרבן של ר"ה כמו שסוכיתו מדכתיב אשר מקראו אותם במועדם אבל לאחר חורבן שאין שם קרבן אין העדים מחללין את השבת אלא על ניסן ועל חשרי בלבד מפני חקנות המועדות כדתנן בפ"ק (כא:) על שני חדשים מחללין את השבת על ניסן ועל חשרי שבסן שלוחין יוצאין לסוריא ובסן מחקנין את המועדות ובזמן שביסת"ק קיים מחללין על כלם מפני חקנח קרבן ר"ל קרבן מוסף ר"ח הדוחה שבת וכן שנינו שם (ית.) על ששה חדשים השלוחים יוצאין על ניסן מפני הפסח ועל אב מפני התענית ועל אלול מפני ר"ה ועל חשרי מפני תקנת המועדות ועל כסלו מפני חגוד' ועל אדר מפני פורים וכשביהמ"ק קיים יוצאין אף על אייר מפני פסח קטן אבל בשאר סחדשים לא היה להם דבר שהיו לריכין להודיע לגולה וגם בחודש סיון מפני שבועו' לא היו לריכין להודיעם כיון שכבר ידעו הפסח הנה חג השבועות ידוע ליום חמשים לעומר ומ"מ לעול' לריכין לקדם החדשי' על פי הראי' כל שיש סמוכין שתלוח עשה סיא לקדם חדשים בדרך זו כדכחיב החודש הזה לכם ראש חדשים ובאה סקבלה שהראהו הקב"ה למשה לבנה בחדושה ואמר לו כזם ראה וקדש ומצוה זו בין בזמן בסמ"ק בין לחחר החרבן כל שיש סמוכין בחרץ וחף על חייר וסיון לריכין לקדש ע"פ ברחי' ולא מפני חג שבועות שברי לא תלאו הכחוב בחדש סיון אלא בנ' יום לשומר וכיון שידשו ניסן חג שבושות כבר קבוש זמנו אלא מקדשין אותם לקיים מצות עשם וקידם חרבן מחללין את השבת כדי להעיד מפני קרבן ד"ח ולאחר חרבן אין מחללין "ומה שסוקשה לך אם כבר עברו ניםן וקדשו אייר ביום ל"א מה צריך להמחין לעדים לקדש חודש סיון שסרי לריך לקדשו ביום שלשי' כדי שישליתו חתשים לשותר בששם בסיון שבו נתנה חורה שאם לא יבואו עדים וימתינו מלקדשו עד יום אחד ושלשים הנה ישלימו חמשי' לעומר בחמשם בסיון ואינו יום שנחנה בו התורה דלרבנן הוא סוח ששם בסיון ולרבי יוסי שבעם י"ל שחין קפידה בזה שלח חלה סכתוב חג שבועות ביום מחן חורה אלא ביום המשים לעומר אלא שבומן הזם דידעיכן בקביעא דירחא ולעולם ניסן מלא ואייר חסר כלים חמשים לעומר ביום ו' בסיון שנחנה בו תורה לדעת רבנן כדאיתא במסכת שבת בפ' אמר רבי עקיבא (פו:) ולזה אנו מזכירין בתפלה זמן מחן חורתינו י וחדע לך שהרי מתבאר שם בפרק סנזכר דבין לרבנן בין לרבי יוסי ביום שבת נתנם חורם וט"ו בניסן שבו יצאו ישראל ממלרים סים חמישי בשבח אלא דלרבנן טשו ניסן ואייר שניהם מלאין הוקבע ר"ח סיון בשני בשבת ולבן יום שנת שאחריו שבו נתנה חורה כיה ו' בסיון ולרבי יוסי היה חייר חסר והוקבע ר"ח סיון בה' כשבת ולכן יום שבת שבו נתנה תורה הי' ז' בסיון וכבחמנה'מי"ו בניסן שסוא זמן העומר חמשים יום תמלא שהם כלים בערב שבת שבו נתנה חורה והשכת היה יום חמשי' ואחד לזמן העומר אלא שאז לא קרב העומר כי לא בהוקם סמשכן ומ"מ למדנו באין הכרה להיות במביחת המועדות עד לחחר

the sum officer than the soft of their contract. מה בים נכל הבר בים דער הרוד בנסטי והייני הפידור ה יר הום בניברי דבנ קיר מנים בקירה נגבר דבקן ייתר מבוצר יברוב ה הודה הרוצ כ יו ברבניי התניח בכדב ברחב כפר החדש בתנין ה ג ג ירציר בניר נידשי בנ חדרן ולהקדיתו לכל דכר בכקדובה יב ביני יבספר השציה שני בחב זו המצוה ליב סים שלונו לכבד רבר ינוברם ינדימום עבים מדרנהם מדרנה קודמת ורחבונה וחפי יל וברע מרם יה כני הנדלה לחל ית' חתר בהות לקחם ובחרם בהי יוברריב קרבניתיי ידיה המדו וקדבתו כי הת לחם חלסיך סוח ים דרים יהיה גר יבה הפי (כני דבר שבקדושה לפתוח רחשון ולברך "ינשיל מנה יפה האבון וכו' והארין בזה שם בספר הסוא גם הר" י ב מנה המניה הואת בספר המצוח בלו וכן נמנית מצוה זו בס' י נינה נם בם שבודה (פ"ד מס' כלי מקדש) כתב סר"ם ז"ל שלריך ים מישראל ננהוג בהם כבוד הרבה ולהקדים חותן לכל דבר שבקדושם בחירה רחשון ולברך רחשון וליטול מנה יפה רחשון וגרסינן הו קינם יין סבי) אמר רבא שרי ליה לצורבא מרבטן למימר צו"ת אנא לי הגרחי בריבה בנחמר ובני דוד כהנים היו מה כהן נומל חלק אך ת"ח נוכל חלק ברחש וכהן מנ"ל דכתיב וקדשתו וגו' וחנא י וקדבתו לכל דבר שבקדושה לפתוח ראשון ולברך ראשון וליכול יפה החבון הנה שלמדו החכם מן הכהן לענין זה ואחר שהיא מ"ע זירה לכבד הכחן ולהדרו על שאר העם הדבר ברור שהמחרף אותו ניענש יותר משחם חרף ה' משחר העם אע"פ שבשחר העם קיי"ל בדברים פטור במבייש הלהן בדברים ראוי לגשור בו ברבים ולהכריהו ממנו מהילם ולרטותו עד שימהול לו ואף בשאר האנשים כ' הרמב"ם ש לב"ד לעסות גדר בדבר כפי מה שיראו אין ל"ל בכהן שראוי בנזיפה במחרפן ובמגדפו כל שהכהן מחנהג בקדושתו של חהרן ע"ה ומר באינו נושא נשים בעברה ואינו מעמא למחים שאם עשה כן הוכתו ופסול לעבודה עד שיחזור בו כדרך המוזכר במס' בכורות יין אלו (מה:) או שהרג את הנפש אפי' בשונג שאסור לישא כפיו בפ' בתרא דמגלה) [ברכות לב:] ואפי' גלה וחזר במיתת כ"ג קיי"ל אמר בפ' אלו כן הנולין (יג.) דאינו חוזר לשררה שהי' בה ובחולין ע (קלב:) חניא שכל כהן שאינו מודה בכל העבודות המסורות לבני בין בפנים בין בחוץ אין לו חלק בכהונה וכן אמרו (בפ' הנוקין) ןל:] אמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר"י מנין שאין נותנין מחנות לכהן רץ שנאמר ויאמר לעם ליושבי ירושלים לחת מנת הכהנים והלוים זוקן בתורת כ' המחזיקים בתורת כ' יש לכם מנת ושחין מחזיקים ה' אין לסם מנת וכא דתנן (בפרקא בתרא דחלם) אלו נתנין לכל זרמים וסבכורות ופדיון הבן אפדיון פטר חמור והזרוע והלחיים ורחשית סגז וכולי פירשו קלת מן החתרונים ז"ל לכל כהן חע"פ שמר שלו אבל לא לע"ה אבל הרמב"ן ז"ל כתב לכל כהן אפי לכהן ץ וכ"ה בירושלמי והא דאמרינן בחולין (קל:) דאין נוחנין לכהן ינו אם יש שם כהן חבר נחבר נותנין אין שם כהן חבר נותן לע"ם ך למטרח בחר חבר או לעכבס עד שיבא ולהכי תון נחנין לכל ש"ב זה הרמב"ן ז"ל בה' בכורות (פרק עד כמה) ומ"מ אף אם ו מתנות כשאין שם כסן חכם אין מחמירין סרבה על המביישו כיון שאינו מתחזק בתורת כ' כמו שראוי לזרעו של אסרן ע"ה צליהם יורו משפטיך ליטקב וכו' שהרי אפי' ממזר ת"ח קודם לכ"ג ק בדאיתא בסוף הוריות וגרסי במנחות פרק כל המנחות באות .) אמרו ליה רבנן לרבי פרידה ר' עזריה בר בריה דר' אבטולם שירי לר' אלעזר בן עזרים דהוא עשירי לעזרא קאי אכבא אמר כולי כאי אי בר אוריין כוא יאי אי בר אבסן ובר אוריין יאי אבסן ולא בר אוריין אישא חיכליה אמרו ליה בר אוריין הוא וחו יומא פ' בא לו (עא.) מעשה בכ"ג שינא מבית המקדש הוו קא : בתרים כד חזיום לשמעים ואבטליון דסוו קא אתו שבקום לדידים ר שמעיה ואבטליון לסוף אתו לאפטורי מיניה אמר להו ייתון יא לשלם אמרו לים ייחון בני שממיא לשלם דעבדין עובדי דאסרן בני אסרן לשלם דלא עבדין עובדי דאסרן סגם שלא הין אלו מהרין מלקלל הכהנים אף אם היו נודעים ביחוסם כל שלא היו ורה או שלא היו בני חורה כ"ש כהנים שבדורנו שאין להם כחב א מפני חזקתן נסגו סיום לקרוא ראשון בחורת כהן ואפי' הוא חכם גדול שבישרחל כמש"כ זה לר"ם ז"ל (בפי"ב מה' חפלה) ן הדין היה זה אסור ואוחו חכם חייב מיחה שקורא לפניו אפי עם הארץ כתו שכתבתי למעלה אלא שנהגו כן מפני המחלוקת : במנאת נוסגים מי שמת לו סולד הראשון לבלתי יתאבל אלא יום קבורם - אני אומר בזם המנהג אין לו שחר וכי מפני רת"ח יו"ד סי' שעד כפי' יה: